

סיפורים נפלאים לילדים

פְּרִישֶׁת רֵאָה

סיים העגלון בשמחה - שמעתי לעצתו, וכיום יש לי סכום הגון אשר נאסף אצלי והנני מלווה בע"ה לעשרות אנשים.

"נתון תתן לו" (טו, י)

האדמו"ר רבי יואלי"ש מסטמר, הנה גאון בנתינת צדקה, עד שהיה מקים את מצוות "העבט תעביטנו די מחסרו" בכל הדוריו.

מעשה והגיע אליו יהודי מארץ ישראל, שיצא לאסוף כסף להכנסת פלה לנשואי בתו. שאל אותו הרבי, לאיזה סכום אתה זקוק? עשה לו חשבון ואמר, כך וכך כסף.

יצא הרבי לחדר השני, וחזר עם כל הסכום, פחות כמה מאות דולרים, במזמן.

היהודי לא ידע את נפשו מרב שמחה, יצא החוצה כלו אשר, הוא לא צפה שמשאלתו תתגשם ברגע אחד.

מקרביו של הרבי שראו את הנתינה, שאלו את הרבי, אם כבר נתן כל כך הרבה כסף, למה לא את כל הסכום?

ענה להם הרבי בפקחותו, מפיר אני את נפש האדם, לו הייתי ממלא את כל משאלתו, לא היה האיש שמח בכסף הזה, תוך דקות

"ולא תקפץ את ידך מאחיק האביון"

(טו, ז)

ספר עגלון שהוביל את החפץ חיים זצ"ל בדרך, שפרגיל, היה מדבר עמו על תכלית האדם בעולם הזה.

העגלון שאל אותו במה יוכל לזכות איש כמוהו.

החפץ חיים השיב לו, שיעסק בגמילות חסדים.

צחק העגלון במר נפשו האם זה לא לעג לרש, הלא אני ואביון הוא, וזקוק בעצמו לקבלת גמ"ח!

הסביר לו החפץ חיים במתק לשונו, שאל יחשב שגמ"ח צריכים להקים במאות, אפשר להקימו בקטנות, ינסה לחסך מהוצאות פרנסתו כמה פרוטות לשבוע, וכשיצטרפו הפרוטות לזהובים, יהיה לו כבר במה לעזר לשכן עני בהלוואה קטנה לצרכי שבת, וזהו יסוד גמ"ח הנחשב בעיני הקב"ה כאחת הקפות הגדולות.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

מעטות הִיָּה מִתְחַרֵּט וּמִצְטָעַר עַל שְׁלֹא בִקֵּשׁ יוֹתֵר... וְאֲנִי הָרִי רְצִיתִי בְּשִׁמְחָתוֹ הַשְּׁלֵמָה.

א"ה: בְּכָךְ קִיַּם הָרַבִּי גַם אֶת הַמִּשְׁנָה בְּאֲבוֹת (ה, יג) "אַרְבַּע מִדּוֹת בְּנוֹתַי צִדְקָה... יִתֵּן וְיִתְּנוּ אַחֲרֵיהֶם, חֲסִיד". הָרַבִּי לֹא רָצָה לִמְנַע מֵאַחֲרֵיהֶם לִזְכוּת בְּמִצְוָה, הוּא נָהֵג בְּחֻמָּה שֶׁהַמִּקְבֵּל יְחוּשׁ שִׁמְחָה גְמוּרָה וְלֹא חֲרָטָה.

"נִתּוֹן תִּתֵּן לוֹ וְלֹא יֵרַע לְבָבְךָ בְּתִתְּךָ לוֹ כִּי בְּגִלְלֵי הַדְּבָר הַזֶּה יִבְרַכְךָ ד' אֱלֹקֶיךָ" (טו, י)
הַגִּמְרָא אוֹמֶרֶת בְּמִסְכַּת גִּטִּין (ז, א) שֶׁבָּאֵם רוּאָה אָדָם שֶׁמְזוֹנְנוֹתָיו מִצְמָצְמִים שְׂעִיעֶשֶׂה יוֹתֵר צִדְקָה וְעִי"ז יִתְרַבּוּ נִכְסָיו, וְכָל שָׁפָן כְּשֶׁנִּכְסָיו מֵרַבִּין שֶׁמַּחֲבִיב לַעֲסֹק הָרַבָּה בְּצִדְקָה.

אָבֵל הָאָדָם אוֹמֵר: עֲכָשׁוּ הַמִּצְבָּ קֶשֶׁה אֲנִי לֹא נוֹתֵן כֶּעֶת, וְכִשְׂיִהְיֶה לִּי אֶתֵּן הָרַבָּה בְּעו"ה.
מִסְפָּר שְׁפַעַם הִיָּה כִּפְרֵי שְׁאֲרֵס אֶת בֵּיתוֹ לְבַחֲרוֹר בֶּן תוֹרָה.

שָׁמַע הַכִּפְרִי עַל הַמִּנְהֵג שְׁנוֹתָנִים ש"ס לַחֲתָן.
בֶּרֶר הֵיכָן נִתֵּן לַקְּנוֹת, וְיִרְדַּ הָעִירָה, לַקְּנוֹת ש"ס מִהֲדָר וּלְשִׁלְחוֹ אֶל הַחֲתָן.

כְּאֲשֶׁר רָצָה לְשַׁלַּח אֶת הַש"ס, נִכְנָס לְבֵית הַדָּאָר בְּעִיר, נִגַּשׁ אֶל הַפֶּקִיד וְקָנָה 'בּוֹל' בְּשִׁקְל אֶחָד! הַדְּבִיק עַל הַקֶּפֶסָא, רָשָׁם 'לְכָבוֹד הַחֲתָן הַיָּקָר' וְצִיֵּן אֶת כְּתֻבָּתוֹ.

הַסְּבִיר הַפֶּקִיד שֶׁהַמִּשְׁלוֹחַ כָּבֵד וְהַתְּשֻׁלוֹם עַל הַמִּשְׁלוֹחַ הוּא הָרַבָּה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בּוֹל בְּשׁוּי שִׁקְל אֶחָד.

אָמַר לוֹ הַכִּפְרִי, יִשְׁמְעוּ אֲזַנֶּיךָ מָה שִׁפִּיךָ מְדַבֵּר! הָאֵם הַחֲבִילָה כְּבֹדָה, הָרִי אִם נוֹסִיף בּוֹלִים הִיא תִּהְיֶה יוֹתֵר כְּבֹדָה!...

אוֹמֵר הַקֵּב"ה, אַתָּה רוֹצֶה שֶׁהַכֶּסֶף יִגִּיעַ? תִּדְבִּיק בּוֹלִים! תֵּן לַעֲנִיִּים! "בְּגִלְלֵי הַדְּבָר הַזֶּה יִבְרַכְךָ ד' אֱלֹקֶיךָ" וְמָה אוֹמֵר הָאָדָם? עֲכָשׁוּ קֶשֶׁה, עֲכָשׁוּ הַחֲבִילָה כְּבֹדָה וְאִם אֲנִי יִתֵּן כֶּסֶף לַצִּדְקָה הָרִי הַחֲבִילָה תִּהְיֶה יוֹתֵר כְּבֹדָה!

הִבָּה לֹא נִהְיֶה כְּאוֹתוֹ כִּפְרֵי נִבְעֵר...
(אֲגַעֲדָאנִק)

"נִתּוֹן תִּתֵּן לוֹ וְלֹא יֵרַע לְבָבְךָ בְּתִתְּךָ לוֹ כִּי בְּגִלְלֵי הַדְּבָר הַזֶּה יִבְרַכְךָ ה'" (טו, י)
הַצִּדְקָה נִמְשָׁלָה לְזוֹרִיעָה, כְּדֹכְתִּיב (הוֹשַׁע י, יב): "זִרְעוּ לָכֶם לַצִּדְקָה" וְגו'.

וְיֵשׁ לְהַבִּין מִדּוּעַ נִמְשָׁלָה דּוֹקָא לְזוֹרִיעָה, וְלֹא לְאִפְּן אַחֵר שֶׁל הַרְנוּחַת מִמּוֹן?
וְיֻבֵּן בְּדֶרֶךְ מִשָּׁל, לְאָדָם שֶׁאֵבֵד עֲשָׂרָה שְׁקָלִים, וְאַחֵר כֶּךָ הַרְוִיחַ שְׁלוּשִׁים שְׁקָלִים - לֹא תִשָּׁלַם אֲבֵדָתוֹ בְּכָךְ, כִּי אִם לֹא הִיָּה מֵאֵבֵד עֲשָׂרַת הַשְּׁקָלִים, הָרִי הָיוּ בִּידוֹ כֶּעֶת אַרְבָּעִים, לֹא כֵּן אִם יִזְרַע אִישׁ קִילוֹ חֲטִים, וְיֹצִיא אַחֵר כֶּךָ עֲשָׂרָה קִילוֹ, לֹא יִצַּר לוֹ עַל הַקִּילוֹ שֶׁזָּרַע וְהִלֵּךְ לְאֵבוֹד, כִּי אִם לֹא הִיָּה זוֹרֵעַ לֹא הִיָּה קוֹצֵר. כֵּן הַדְּבָר בְּעֵינֵי הַצִּדְקָה.

וְעַל כֵּן אָמַר "וְאֵל יֵרַע לְבָבְךָ בְּתִתְּךָ לוֹ, כִּי בְּגִלְלֵי הַדְּבָר הַזֶּה" - בְּגִלְלֵי הַצִּדְקָה, הִיא הַגּוֹרָמַת כִּי "יִבְרַכְךָ ה'". (סְדוּרוֹ שֶׁל שַׁבָּת)

כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

א גוֹט שַׁבָּת